

Hrobka Javelovcov

Voz dohrkotal pred zázajdný hostinec a zastal pod rozložitým bukom. Večer bol príjemne teplý, zapadajúce slnko sfarbovalo okolie dooranžova a v korunách stromov pospevovali poslední vtáčí vytrvalci.

„Sme tu! Zosadať panstvo!“ zahlásil Fedor a začal si preťahovať ubolený chrbát. „Vyložíme Karolove veci, sadneme si pod strom a dáme si jedno pivečko na dobrú noc, čo, Egil?“ otočil sa dozadu.

„Choď do hája aj s tým tvojím pivečkom...“ utrúsil Egil a začal budiť spolucestujúcich. „Vstávaj drahá, sme doma!“ zatriasol spiacou barbarkou a len tak-tak sa vyhol dobre mierenej facke.

„Ja ti dám takú drahú. Heš odo mňa!“ posadila sa Rynn a pretrela si oči. „Neverím! Už som si myslela, že tá cesta nikdy neskončí. Rýchlo dolu z voza, kým sa zas pohne!“ zaujúkala a mrštne zoskočila na zem.

Posledný sa prebudil Yaril. Bol mrzutý a bolela ho hlava. Jediné, po čom túžil, bolo zavrieť sa do izby a prespať noc, nasledujúci deň a ďalšiu noc. V ideálnom prípade bez svojich spolupútnikov. Žalárová choroba si na ňom začala vyberať daň.

Dvere hostinca sa otvorili a vyšiel z nich chlap ako hora, fúzatý ako drevorubač, v bielej zástere a so šatkou vo vlasoch. *Ešteže je biela*, striaslo Yarila. Spomienka na Albarovu zakrvavenú hlavu v Rynninom batohu ho stále mätala v snoch.

„Fedor! Konečne ste tu! Vitajte, priatelia,“ vítal bodrý hostinský cestovateľov. „Podťe sa zložiť a zajesť si. Musíte mať toho po takej dlhej ceste dosť. Nemám pravdu?“

„Ani netušíte, akú,“ usmial sa nasilu Yaril.

Prvé, čo po vstupe do krčmy upútalo Egilovu pozornosť, bolo mladé dievča obsluhujúce hostí. Niečo po dvadsiatke, dlhé čierne vlasy, oči ako hviezdy, vysoká tak akurát a tá postava... Človek nemusel žiť mesiac v divočine na to, aby si vedel predstaviť, čo sa skrýva pod tesnou blúzkou. Na druhú stranu, pracuje v krčme. Ktovie, koľko rôznych návrhov si za večer vypočuje a čím všetkým si zarába... *To je fuk, ženiť sa s ňou nebudem*, rozhodol sa Egil.

„Zdravím ťa, spanilá deva, čo dobrého by si mi mohla ponúknuť?“ zapriadol svojím hlbokým hlasom a nenúteno sa oprel o jeden z trémov podopierajúcich nízky strop.

„Vitaj, pane,“ sklopila oči dievčina. „Máme dobré pivo aj víno, pre dobrých hostí, ako ty, sa iste nájde aj medovina.“

Spomienka na alkohol Egila nepotešila. Ktovie, ako by sa dievča zatvánilo, keby jej ovracal sukňu... Fuj, na také veci radšej ani nemyslieť.

„A niečo, hm, opojnejšie by sa nenašlo?“ privrel oči a mierne sa zaklonil, aby vynikol jeho široký hrudník a svalnaté ruky.

„Niečo by sa určite našlo pane, ale teraz nemôžem. Možno neskôr, keď zatvoríme,“ usmiala sa.

„Iste, budem sedieť tamto pri stole,“ uklonil sa Egil a s nasprostým úsmevom na tvári odkráčal.

Pochopila! A čo bolo ešte lepšie, súhlasila! Dnešný večer možno nebude taký otravný, ako sa spočiatku zdalo. Objednal si tanier duseného mäsa so zemiakmi a čakal, kým sa k nemu pridajú ostatní. Rynn s Fedorom prišli o chvíľu a s chuťou sa pustili do jedla.

„Kde je Yaril? Mali by sme prebrať ďalší postup.“

„Ale prosím ťa... Balí pri bare nejakú buchtu,“ uškrnul sa Fedor.

„Čože? Balí...“

Egila až myklo. Dievča, s ktorým Yaril pri pulte ležérne konverzoval, bolo to isté, s ktorým sa pred chvíľou bavil on sám. *No počkaj, ty šprček, veď sa večer ukáže, kto je väčší chlap!*

„Na čo vlastne čakáme?“ zavrčal. „Prišli sme sem vysedávať v krčme alebo niečo robiť?“

„Karol šiel za starostom. Preberieme to tu, aby sme to nemuseli počúvať dvakrát. Pozri, už sú tu. Yaril, pod' sem!“

Yaril sa neochotne odtrhol od obsluhujúcej slečny a prisadol si k ostatným.

„Dovoľte, aby som vám predstavil starostu Ostrožnice, Vincenta,“ ukázal Karol na nižšieho prešediveného muža v tmavom odevu. „Toto sú Yaril, Egil a Rynn. S Fedorom sa poznáte. Asi ti teraz prenechám slovo, predsa len máš väčšie kompetencie a tak...“

„Samozrejme,“ rozhovoril sa Vincent. „V prvom rade mi dovoľte privítať vás v Ostrožnici. Dúfam, že ste mali dobrú cestu. Bohužiaľ som práve trochu zaneprázdnený, takže dúfam, že sa neurazíte, ak prejdem rovno k veci. V poslednej dobe sa tu stalo zopár znepokojivých udalostí. Stratilo sa niekoľko miestnych ľudí. Lovec, drevorubač, včelár, dokonca aj pár detí. Všetci zmizli v lese.“

„Miestny pán nepomohol?“

„Práve som sa k tomu dostával. Tento kraj patrí pod správu Chrabrých. Je to starý rod a hoci nie sú najmocnejší, aj vyššia šľachta si ich váži pre ich minulosť. Územie takpovediac zdedili po rode Javelovcov, ktorý vymrel. V súčasnosti majú svoje územie rozdelené na polovicu. Jednej vládne starý zeman Ctibor, druhú prenechal na skúšku svojmu jedinému synovi Ctislavovi. Nedá sa povedať, že by sa mu nedarilo, ale... Občas máva veľmi ctižiadostivé nápady. Obvykle sú to len také taľafatky. Ten najnovší nám ale spôsobil všetky súčasné problémy. Ctislav sa totiž rozhodol obnoviť starú Javelovskú hrobku. Keď bolo poslednému Javelovi jasné, že sa potomka nedočká, rozhodol sa presunúť svojich predkov do podzemia, zamurovať okná a prestavať sídlo na obrovskú kryptu. Poviem vám, aj na panovníka je to odvážny a pochabý nápad. Pozoruhodné je, že všetko toto spravilo ich verné služobníctvo po smrti svojho pána a nikto si netrúfol jeho rozhodnutie spochybníť. Odkedy ten blázon Ctislav hrobku nanovo sprístupnil...“ starosta sa napil piva.

Akoby nevedel, ako má pokračovať.

„Proste... Začali sa diať tie čudné veci. Zo začiatku sme si to s otvorením hrobky nespájali, pretože sme o tom nevedeli. Až keď sa k nám dostali nejaké klebety z pevnosti... Najhoršie na tom všetkom je, že sa od toho Ctislav dištancuje a tvári sa, že je všetko v poriadku. Preto som sa rozhodol poprosiť o pomoc Fedora. Na svojich cestách sa stretáva s rôznymi ľuďmi a bol som si istý, že pozná niekoho, kto sa len tak niečoho nezľakne.“

„Dobre si spravil. S podobnými vecami máme bohaté skúsenosti,“ seabedome sa usmiala Rynn. „Myslíš si, že sa dedinčania stratili v tej hrobke?“

„Neviem. Pravdupovediac, bolo by priveľkou zhodou náhod, keby za tým bolo niečo iné. Možno by vám o tom mohol viac povedať Ctislav. Na vašom mieste by som mu ale nehovoril, že som vás poslal ja. Uzavrel by sa a poslal by vás preč. Každopádne to takto nemôže zostať. Ľudia sa boja chodiť do lesa a po dedine sa šíria klebety o nejakom bubákovi.“

„Bubák? To má byť vtip?“ Egilovi sa starostovo rozprávanie páčilo čím ďalej, tým menej.

„Bohužiaľ, nie. Deti sa strašia povedačkami o potácajúcej sa bytosti, ktorú je niekedy v noci vidno, ako sa potíka okolo dediny. A podľa tých historiek vraj býva v starej hrobke.“